

ת"פ 62578/11/21 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 62578-11-21 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

בפני כב' השופטת רונית פוזננסקי-כץ

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד ורד שעשע

נגד

פלוני

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד לירז מאיר

גזר דין

חלק כללי

1. ביום 13.04.22 הודה הנאשם והורשע בכתב אישום מתוקן בעבירות של **איומים** - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"; **תקיפה הגורמת חבלה של ממש**, לפי סעיף 382(ג) לחוק **ותקיפה סתם נגד בן זוג**, לפי סעיף 382(2) לחוק.

עובדות כתב האישום המתוקן

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, במועדים הרלוונטיים היו הנאשם והמתלוננת בני זוג והתגוררו בעיר חולון. ביום 19.11.21, בדירה, הבחין הנאשם כי המתלוננת מתכתבת בטלפון הנייד שברשותה עם גבר זר שזהותו אינה ידועה. מיד בהמשך לכך ביקש הנאשם מהמתלוננת לצאת מהדירה, ניסה להוציאה בכח, ותקף אותה בכך **שניסה לחנוק אותה עם ידו**. בזמן שהנאשם **חנוק את המתלוננת בצווארה**, **איים** עליה הנאשם בכך שאמר לה: "**אני יהרוג אותך**". המתלוננת ביקשה מהנאשם לחדול מלתקוף אותה ולשחרר את אחיזתו מצווארה והנאשם שיחרר את אחיזתו או אז **אחז בשיערה והחל למשוך את המתלוננת משיערה ומשך אותה על הרצפה**. בהמשך, חדל הנאשם מלתקוף את המתלוננת ויצא מהדירה אל ביתו של שכן, אשר גר ממול לביתם.

3. בהמשך למתואר דפק הנאשם על דלת הדירה במשך כרבע שעה. כאשר המתלוננת שאלה אותו באם ימשיך להכות אותה היה ותפתח את הדלת השיב לה הנאשם ואמר מספר פעמים כי לא יכה אותה. המתלוננת פתחה את דלת הדירה והנאשם נכנס פנימה. באותן הנסיבות שוחחו הנאשם והמתלוננת ובמהלך השיחה אמר הנאשם למתלוננת שתעוף מהבית. בתגובה כיסתה המתלוננת את ראשה באמצעות שמיכה. הנאשם החל **להכות את המתלוננת בחפץ שטיבו אינו ידוע למאשימה, באזור אגנה, תוך שהוא צועק על המתלוננת לצאת מהדירה**. המתלוננת אמרה לנאשם כי אין לה לאן ללכת וביקשה את סליחתו, או אז אמר הנאשם למתלוננת לבוא ולשבת על רגליו והמתלוננת עשתה כן. באותן הנסיבות, קם הנאשם

והמתלוננת קמה אף היא, והנאשם **שוב תקף אותה בכך שחנק אותה בצווארה באמצעות ידיו והצמיד את גבה אל הקיר. בתגובה דחפה המתלוננת את הנאשם והשניים נפלו ארצה.** הנאשם שב ואמר למתלוננת כי הוא רוצה שהיא תצא מהדירה והמתלוננת שלחה הודעה לידיד וביקשה ממנו להגיע ולקחת אותה מהדירה. הנאשם ביקש מהמתלוננת לראות את הודעות הטקסט ששלחה לידיד שלה, ונטל מידה בכוח את הטלפון הנייד. המתלוננת ביקשה מהנאשם להחזיר לה את הטלפון אך הוא סרב והמשיך להחזיקו. באותן הנסיבות, אמרה המתלוננת לנאשם כי היא תישאר בדירה והשניים נכנסו למיטה. בזמן שהנאשם והמתלוננת שכבו במיטה, החל הנאשם לריב עם המתלוננת או אז לקחה המתלוננת את תיקה ואת הטלפון הנייד שלה ויצאה מהדירה כשהנאשם רץ בעקבותיה. הנאשם תפס את המתלוננת בידה תוך שהיא צורחת שיניח לה ובשל צעקותיה יצאו שכנים מביתם. הנאשם, אשר הבחין בכך, חדל ממעשיו והמתלוננת נמלטה מהמקום. בהמשך **איים** הנאשם על שכנו יניב אשכנזי, בפגיעה שלא כדין בגופה ובחירותה של המתלוננת בכך שאמר לו: **"אני ארצח אותה, אני כבר מתכנן את הרצח שלה"**. בעקבות תקיפת הנאשם את המתלוננת נגרמו למתלוננת **חבלות של ממש בדמות שריטות אדומות וסימנים אדומים בצווארה, בגבה ובידה השמאלית.** זאת ועוד, כשבוע עובר ליום 19.11.21, בדירה, תקף הנאשם את המתלוננת בכך **שחנק אותה באמצעות ידו בצווארה.**

מהלך הדיונים בבית המשפט - בקשה לפי סעיף 74 לחסד"פ ודברי המתלוננת

4. טרם הודאתו של הנאשם ומתן הכרעת הדין, הגישה ב"כ הנאשם בקשה לפי סעיף 74 לחסד"פ, במסגרתה ביקשה חומרים פסיכיאטריים הנוגעים למתלוננת. על מנת שניתן יהיה לקבל את עמדת המתלוננת הנ"ל זומנה לדיון ובתום הישיבה, ולאור סוגיות שהתעוררו בדיון שהתקיים מחוץ לפרוטוקול, נקבע מועד נוסף לדיון במסגרתו יוצגו עמדות הצדדים ותשמע עמדת המתלוננת.
5. במועד האמור המתלוננת השיבה לשאלות בית המשפט ואמרה כי היא בת 34 וכי הקשר בינה לבין הנאשם נמשך על פני שלושה עד ארבעה חודשים. השניים נפרדו ואז חזרו זה לזה לתקופה קצרה ואילו כיום היא בזוגיות חדשה ועובדת במקום עבודה מסודר. המתלוננת סיפרה כי אכן הגישה תלונה כנגד הנאשם ואולם ביום שלמחרת, כאשר נקראה לחקירה בשנית, ציינה בפני המשטרה כי אינה מעוניינת בפתירת התיק כנגד הנאשם, שכן הבינה שהנאשם יהיה במעצר למשך תקופה ארוכה ולא הייתה מעוניינת בכך.
6. לשאלת בית המשפט בכל הנוגע לבקשת הסניגורית לקבלת כלל החומרים בעניינה, כפי שפורט בבקשה לפי סעיף 74 לחסד"פ, אמרה המתלוננת כי היא אינה מעוניינת לחשוף את החומרים המבוקשים וככלל היא מבקשת שלא לחשוף את פרטיה האישיים. עוד הוסיפה ואמרה כי היא מבקשת שהנאשם ישתחרר וכי היא אינה מפחדת ממנו וכאשר עומתה עם מעשיו ונשאלה כיצד זה שאינה חוששת מפניו השיבה "...הוא בן אדם הוא בסדר, אנחנו בקשר טלפוני. באותו היום הוא התעצבן עלי על דברים אישיים שקשורים בזוגיות".
7. אציין כי חרף עמדת המתלוננת, הייתה זו דווקא ב"כ הנאשם בשם הנאשם ובהסכמתו שמצאה לנכון לקבל את המלצת בית המשפט ולחזור בה מבקשתה לקבלת החומרים ובמקום זאת להגיע להסכמות בדבר תיקונים בכתב האישום לצד נטילת אחריות מצד הנאשם וטיעון פתוח לעונש. בדרך זו נחסכה מהמתלוננת לא רק עדותה בהליך

הוכחות, אלא גם האפשרות שמא חומרים אישיים אודותיה היו מועברים להגנה והיא הייתה נדרשת להתייחס לאמור שם.

8. כאמור, כתב האישום תוקן לקולא הנאשם הודה ונשלח לתסקיר של שירות המבחן.

תסקיר שירות מבחן

9. הנאשם בן 29. הוריו גרושים. לאב רקע התמכרותי לסמים ואולם כיום מנהל אורח חיים יציב ואמו נשואה בשלישית ולה ילד נוסף בן 15. הנאשם סיים רק 10 שנות לימוד שכן ביקש לעבוד ולסייע לכלכלת המשפחה. כשהיה בן 16 קשר קשרים לא מטיבים ועשה שימוש בסמים. על רקע התדרדרות זו הופנה לשירות המבחן לנוער וטופל בטיפול פרטני אשר כלל מסירת שתן. על אף מעורבות פלילית כנער, הנאשם התגייס לצה"ל כתומך לחימה בחיל חימוש ואולם, נוכח המשבר הכלכלי שפקד את משפחתו, עזב הנאשם את הצבא ללא אישור ואף ריצה עונשי מאסר בכלא הצבאי עד שלבסוף שוחרר משירות לאחר כשנה וחצי. בתסקיר צוין כי לנאשם רישום ללא הרשעה בגין עבירות סמים ואלימות עת היה קטין בגין נדון לצו של"צ ופיצויים וכן 3 הרשעות מבית הדין הצבאי, בגין היעדר מהשירות.

10. עוד עולה מן התסקיר כי הנאשם רווק ואב לילדה כבת 4 מקשר זוגי קודם. הבת גדלה בחזקת אמה בעיר חולון וטרם המעצר קיים עמה הנאשם קשר רציף. הנאשם סיפר כי המצב הכלכלי הירוד השפיע על מערכת היחסים עם אמה של בתו והם נפרדו ואולם בינו לבין אם בתו יחסים קרובים, הוא מקיים קשר קבוע עם בתו ומעביר תשלומים לבת זוגו לשעבר על פי יכולתו.

11. עובר למעצרו התגורר הנאשם בחולון ועבר כשכיר ועצמאי בתחום השיפוצים ואת המתלוננת הכיר במהלך בילוי חברתי. עד מעצרו הספיק להתגורר עמה במשך חודש.

12. שירות המבחן ציין כי במסגרת אבחון המעצר התרשם שהנאשם נעדר הכרה ומודעות באשר למצבו ונזקקותו הטיפולית, הן בהיבט השימוש באלכוהול והן בכל הקשור לקשייו בוויסות, באופן המשקף חוסר בשלות והיעדר מוטיבציה לשינוי ומשכך לא המליצו על שחרורו.

13. באבחון הנוכחי, ציין קצין המבחן כי לדברי הנאשם באותו ערב היה נתון להשפעת אלכוהול וחשב שהמתלוננת יוצרת קשר עם אחר ומשכך החל להתנהג בצורה תוקפנית. הנאשם תיאר את תפיסת עולמו ככזו הדוגלת במתן כבוד לנשים והבהיר כי התנהגות כמו זו בה הודה אינה מאפיינת אותו או את עמדותיו. **הנאשם ביטא חרטה על הפגיעה במתלוננת, בצד תיאור שטחי יותר של האלימות והתמקדותו באלימות מילולית ודחיפות בלבד.**

14. שירות המבחן ניסה ליצור קשר עם המתלוננת אך הדבר לא צלח. משכך פנה שירות המבחן לאמה אשר מסרה כי המתלוננת מאושפזת ואינה פנויה לשוחח עימם. משכך, קצין המבחן מצא לנכון לכלול את עמדת המתלוננת, כפי

שזו נמסרה בעת המעצר ובתסקיר המעצר. המתלוננת סיפרה כי היכרותה עם הנאשם החלה על רקע היותם שכנים כאשר בהמשך התפתחה ההיכרות לקשר זוגי. עם זאת, המתלוננת החליטה להיפרד מהנאשם לאחר מספר חודשים משום שלא ראתה היתכנות לקשר ארוך טווח. בהתייחסות המתלוננת לנסיבות מעצרו של הנאשם תיארה מריבה ביניהם מתוך דפוסי קנאה של הנאשם כלפי המתלוננת וכשהיה תחת השפעת האלכוהול, וציינה כי התרחשו אירועי אלימות קודמים כלפיה מצד הנאשם וכי דפוסי צריכת האלכוהול משפיעים על התנהגותו. בחודש 02/22 מסרה המתלוננת כי היא מצויה בקשר זוגי חדש וכי אינה מעוניינת לחזור לקשר עם הנאשם, ואולם הם ממשיכים להיות בקשר טלפוני מבית מעצר. בהתייחסות לעמדותיה בתסקיר המעצר התרשם שירות המבחן כי **המתלוננת מזדהה עם מצוקתו ועם מצבו של הנאשם ונוטה להפחית משמעות התנהלותו התוקפנית כלפיה.**

15. בעבר הרחוק צרך הנאשם סמים מסוג קנאביס אולם מאז שולל שימוש בסמים. באשר לאלכוהול טען הנאשם כי צריכתו מבוקרת במסגרת מפגשים חברתיים ושולל קיומה של בעיתיות הנובעת מהשפעת האלכוהול על יכולתו ללוסות תגובותיו.

16. **כגורמי סיכוי** התייחס שירות המבחן לעובדה כי על אף שהנאשם חווה קשיים לאורך חייו, הרי ש: **א. מצא את ייעודו התעסוקתי** בתחום השיפוצים, התמיד והתמקצע בו. **ב. הנאשם שומר על קשר עם בתו** ומנסה להיות נוכח בחייה ולסייע בכלכלתה. **ג. הנאשם למעשה ללא עבר פלילי**, למעט הרישום מתקופת השירות הצבאי ועת היה קטין ומשכך, **אינו מאופיין בדפוסים עבריינים**. **ד. גורם סיכוי נוסף אליו התייחסו הינו הכרתו של הנאשם בסיום הקשר עם בת זוגתו.**

17. **כגורמי סיכון** שירות המבחן התייחס לעובדה כי הנאשם **א. מקבל אחריות חלקית על דפוסי צריכת האלכוהול** וקשייו בשליטה תחת השפעתו ועד כה לא פנה לגורמי טיפול לבחינת דפוסיו והשפעתם. **ב. כמו כן התייחסו לחוסר היציבות בתחומי החיים השונים**, מצבו הכלכלי הרעוע ומיעוט גורמי תמיכה בסביבתו.

18. לאור האמור, ומשנאשם אינו מזהה צורך בהשתלבות בטיפול ייעודי בתחום ההתמכרות או האלימות במשפחה, **לא היה בידו של שירות המבחן לבוא בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם** ואת התסקיר סיכמו כך **"במצב הדברים הנוכחי, למרות התמשכות המעצר, הערכתנו כי מצוי בסיכון לחזרה לצריכת האלכוהול עם שחרורו, באופן שמותיר בעינו גם את הסיכון להתנהגות בלתי מווסתת"**.

טיעוני המאשימה

19. המאשימה פירטה את עובדות כתב האישום המתוקן וציינה כי מדובר בכתב אישום **חמור ביותר**, המייחס לנאשם **עבירות ברוטאליות כלפי בת הזוג** כאשר הנסיבות לחומרה ברורות, שכן המעשים בוצעו על רקע קנאה ואובססיביות של הנאשם כלפי המתלוננת. הנאשם תקף את המתלוננת באירוע מתגלגל שהסלים עם הזמן ועם מספר רב של חניקות ואיומים בפניה ושלא בפניה, כי ירצח אותה, תוך שניצל את העובדה שלמתלוננת לא היה מקום מגורים חלופי והיא אמרה זאת לנאשם פעם אחר פעם.

20. המאשימה הפנתה **לערכים המוגנים** שנפגעו וציינה כי מדובר בשמירה על שלומה ובטחונה, שלמות גופה ושלמות נפשה של המתלוננת, בעיקר כאשר כלל האירועים התרחשו בבית בו התגוררה באותה עת. מעשיו של הנאשם מלמדים על פגיעה ברף העליון, וזאת לאור פוטנציאל הנזק שרק בדרך נס לא התממש בתוצאה חמורה הרבה יותר.

21. באשר **למתחם העונש ההולם** עתרה המאשימה למתחם עונש הולם אשר נע בין 16 חודשי מאסר בפועל לבין 32 חודשי מאסר בפועל והוסיפה כי מחובתו של בית המשפט להשית עונשים משמעותיים ומרתיעים על מי אשר ביצע עבירות דומות של תקיפת בת זוג, שמא בסופו של יום, ישתחרר הנאשם ובתוך זמן קצר ירצח את המתלוננת.

22. המאשימה הפנתה לפסקי דין אשר לשיטתה תומכים בעתירתה למתחם הענישה אותו הציגה ולענישה לה היא עותרת, כדלקמן:

א. עפ"ג 38909-08-21 **מדינת ישראל נגד מקס רמו** - במקרה זה עסקין בערעור של המדינה בעניינו של נאשם אשר היה **נשוי למתלוננת 14 שנים**. כאשר התעורר חשדו של הנאשם כי המתלוננת בוגדת בו, תקף הנאשם את המתלוננת באזור החזה וכששכבה על הרצפה חנק אותה בצווארה וגרר אותה על הרצפה משיערוותיה וסטר לה בפניה. הנאשם הוסיף להכותה וקרא לילדים הקטנים מהחדר ואמר להם להיפרד מאימא. בשלב זה כרך הנאשם חבל סביב צווארה של המתלוננת וגרר אותה על הרצפה תוך שאמר לה כי חיייה עומדים להסתיים. האירוע הסתיים רק משום שהמתלוננת הצליחה להתיר את החבל ולהשתחרר מאחיזתו. בית המשפט קבע מתחם אשר נע בין 16 חודשים ל-32 חודשי מאסר. בית המשפט התייחס לכך שמחד, הנאשם נעדר רישום פלילי ומאידך, התקבל תצהיר נפגעת ממנו עלה כי המתלוננת חוששת לחייה, וגזר על הנאשם 16 חודשי מאסר. המדינה ערערה ולאחר טיעון הסכימו הצדדים להחמיר את העונש ולהעמידו על 21 חודשים (המדינה עתרה בבית משפט קמא למתחם המתחיל מ-22 חודשים). **בשונה מהמאשימה אני סבורה כי עובדות מקרה זה דומות למקרה שבפניי או שהינן כאלה אשר מלמדות על רף חומרה זהה או דומה. אין ספק כי גם המקרה שבפניי מגלה מעשים חמורים אותם ביצע הנאשם כלפי המתלוננת, אלא שיהיו מעשיו של הנאשם חמורים ככל שהינם, אין הם חמורים כמו חניקת בת הזוג אשר נשואה לו מזה 14 שנים באמצעות חבל כרוך סביב צווארה, גרירת המתלוננת על הרצפה באמצעות אותו חבל, איומים כי חיייה עומדים להסתיים, והכל בפני הילדים הקטינים שאף נקראו להיפרד מאמם.**

ב. עפ"ג 21955-04-20 **מדינת ישראל נגד ינאי גולדנשטיין** - במקרה זה עסקין בערעור הדדי. הנאשם הורשע בכתב אישום מתוקן בחמישה אישומים הכוללים אלימות פיזית ומילולית כלפי בת זוגו. במהלך תקופה של **כשנה וחצי** נהג הנאשם באלימות כלפי המתלוננת ובכלל זאת חנק אותה וטלטל אותה שעה שהחזיקה את בנם. שירות המבחן התרשם בתחילה מסיכון גבוה ואולם בתסקיר לעונש מצא קיומה של תובנה והתייחסות למעשיו באופן ביקורתי יותר. בית משפט קמא קבע מתחם אשר נע בין 12 חודשי מאסר ל-24 חודשים, מצא לסטות מן המתחם נוכח היעדר עבר ואי יכולת לשלב את הנאשם

בטיפול בשל אילוצים שאינם תלויים בנאשם, והעמיד את עונשו על 10 חודשי מאסר. בית המשפט המחוזי מצא לקבל את ערעור המדינה תוך שהפנה לתקופה הממושכת במהלכה פגע במתלוננת ולעיני הילדים, והטיל על הנאשם 17 חודשי מאסר בפועל. גם במקרה זה אני מוצאת כי עסקינן בעבירות חמורות מהתיק שבפניי, שכן המעשים נמשכו על פני שנה וחצי ובוצעו לעיני הילדים. התסקיר לימד על מסוכנות גבוהה והמתלוננת תיארה את חששותיה מפני הנאשם.

ג. ת"פ 9886-12-19 מדינת ישראל נגד פיזילוב. במקרה זה הורשע הנאשם בתקיפת בת זוג, איומים וכליאת שווא. בין הנאשם למתלוננת התגלע ויכוח במהלכו היכה אותה באזניה ובהמשך נטל סכין בידו האחת, אחז בגרונה של המתלוננת בידו השנייה, הצמיד את הסכין לבטנה ואמר לה "אני אהרוג אותך". בית המשפט קבע מתחם אשר נע בין 12 חודשי מאסר ל-24 והטיל על הנאשם, נעדר רישום פלילי ששירות המבחן לא המליץ על הליך שיקומי בעניינו, 14 חודשי מאסר בפועל. מקרה חמור זה מגלם איום מלווה באמצעי מדגים מסוג סכין, אשר מעלה את המתחם ואת הענישה במתחם.

ד. ת"פ 17592-08-19 מדינת ישראל נגד אלאזה. הנאשם הודה והורשע בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים. בין הנאשם למתלוננת התגלע ויכוח במהלכו היכה הנאשם את המתלוננת באגרופים בפניה בשיניה, דחף אותה אל הקיר, אחז בצווארה ובהמשך שב והיכה את ראשה בקיר. למתלוננת נגרמו חבלות של ממש והנאשם אף איים עליה ואמר "אם את מזמינה משטרה אני אהרוג אותך". הנאשם נעדר רישום פלילי, הופנה לשירות המבחן שהמליץ להמשיך בתהליך טיפולי בתוך כתלי בית הסוהר. המאשימה עתרה למתחם אשר נע בין 12 ל-24 חודשים ולעונש של 15 חודשי מאסר, בעוד ההגנה ביקשה להסתפק במניין ימי המעצר. בית המשפט קבע מתחם אשר נע בין 10 חודשים ל-22 חודשי מאסר והטיל על הנאשם 10 חודשי מאסר. המאשימה ביקשה להבהיר כי לשיטתה מדובר במקרה חמור פחות ובענישה שאינה מספקת וציינה כי בהמשך רצח הנאשם את המתלוננת.

23. המאשימה הפנתה לתסקיר שירות המבחן אשר להתרשמותה מאיר את הנאשם באור שלילי ומציג תמונה בעייתית מאוד של נאשם, אשר אינו מכיר ומודע למצבו ולנזקקות הטיפולית שלו - הן בהיבט של שימוש באלכוהול והן בכל הקשור לקשייו בויסות והעדר מוטיבציה לשינוי. לנאשם רמת סיכון משמעותית להמשך התנהלות אלימה בקשר זוגי ובסיכון להמשיך את השימוש ההתמכרותי באלכוהול. נוכח כלל האמור העריך שירות המבחן כי הנאשם נמצא בסיכון להישנות העבירות ולהתנהגות בלתי מווסתת ולא בא בהמלצה טיפולית.

24. בשים לב לפסיקה שהוצגה לצד נסיבות המקרה ביניהן הודאת הנאשם בכתב האישום המתוקן, חיסכון בזמן שיפוטי, עברו הפלילי בדמות 4 הרשעות קודמות כאשר רק אחת רלוונטית בעניינו ולאור תסקיר שירות המבחן, ביקשה המאשימה למקם את הנאשם ברף העליון של השליש התחתון של המתחם ועתרה להשית עליו 20 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי על כל עבירת אלימות לרבות איומים ופיצוי משמעותי למתלוננת שיגלם ולו במעט את הפגיעות והנזקים שספגה מידי הנאשם.

טיעני ההגנה

25. ב"כ הנאשם ציינה כי הנאשם בן 30, מנהל אורח חיים נורמטיבי, נעדר עבר פלילי. המאשימה רמסה ברגל גסה את זכויותיו של הנאשם בכל הנוגע לרישום הפלילי, שכן בית המשפט אינו יכול להיחשף בשלב זה להיעדר הרשעה של הנאשם מבית המשפט לנוער, וביקשה להדגיש כי העבירות נשוא כתב האישום חריגות בנוף חייו.

26. הנאשם עלה ביחד עם אמו מאוקראינה, נעדר דמות אב ומקיים קשר קרוב עם אימו, שהינה אישה נורמטיבית ועובדת כאחות. בשל קשיי קליטה של כלל משפחתו והשינוי התרבותי שעבר, נאלץ הנאשם לעזוב את לימודיו לצורך פרנסת המשפחה. על אף זאת, הנאשם בחר להתגייס ולהיות תומך לחימה ואולם נאלץ לעזוב גם את שירותו הצבאי בשל קשיים כלכליים והצורך לפרנס את משפחתו. מגיל 17 וחצי עובד הנאשם באופן מסודר בשיפוצים לצורך התפתחות מקצועית עתידית וכלכלת המשפחה ללא ביצוע עבירות, כאשר כל התא המשפחתי נסמך על הנאשם, אשר נותן להם משענת וכסף.

27. בחייו הבוגרים ניהל הנאשם מערכת יחסים רצינית ממנה נולדה בתו בת ה - 4. הנאשם מצוי בקשר קבוע ורציף עם האם, מבקר את הבת ומסייע ככל שניתן מבחינה כלכלית, ואולם כיום, נוכח מעצרו, הנאשם אינו יכול לתמוך באם בתו, למרות שהבטיח כי יעשה כן.

28. לעניין כתב האישום ועובדותיו ציינה ב"כ הנאשם כי מדובר בקשר קצר טווח שהזיק לשני הצדדים, שכן הסיבה היחידה שהמתלוננת עברה לגור עם הנאשם נעוצה בוויכוח שלה עם שותפיה לדירה, או אז הציע לה הנאשם להתגורר בדירתו. עם זאת, כאשר ביקש הנאשם מהמתלוננת לצאת מהדירה היא סירבה לעשות כן והמצב התדרדר כמפורט בכתב האישום.

29. בית המשפט יכול היה להתרשם מדברי המתלוננת וללמוד על כך שהתקדמה בחייה, כי אינה מפחדת מהנאשם וכי היא מעוניינת בשחרורו. זאת ועוד, ב"כ הנאשם ביקשה כי ינתן משקל לכך שהמתלוננת תיארה הפעלת לחצים מצד המשטרה למסור את גרסתה.

30. הנאשם נטל אחריות על מעשיו מיד ובהזדמנות הראשונה, חסך זמן שיפוטי יקר ואת חקירת המתלוננת. כפי שהתרשם שירות המבחן, הנאשם מכבד את הפרידה מהמתלוננת ולא מביע כל רצון לחזור אליה.

31. באשר לתסקיר ציינה כי לשיטתה עסקין בתסקיר לא מקצועי שאף לא ראוי להתייחס אליו. ראשית, המפגש נערך בזום ונמשך כ-20 דקות ומשכך לא ניתן לומר כי מדובר בהתרשמות בלתי אמצעית, שכן לא ניתן היה להגיע לאינטימיות הנדרשת בכדי להכיר או להבין את רצונותיו של הנאשם. התוצאה הישירה של הפגישה הקצרה ושאינה פנים אל פנים הינה תסקיר אשר ערוך על בסיס תסקיר המעצר, על כך המשתמע מכך. שנית, שירות המבחן התייחס לבעיית ההתמכרות לאלכוהול כאשר מחד, ציין כי לנאשם בעיית ויסות ושתיית אלכוהול ומאידך, שלל קשר בין אלכוהול ליכולת לווסת תגובות. שלישית, שירות המבחן ציין כי

הנאשם מתקשה לשמור על יציבות במסגרות שונות, ואולם לא ציין מהן המסגרות אליהן התכוון, ולא רק זאת אלא שבשיקולי הסיכוי התייחס שירות המבחן ליציבות התעסוקתית התמקצעות וההתמדה. משכך, אין זה ברור איזו מסוכנות וחוסר יציבות מייצר הנאשם, שעה שהקים ועובד בעסק של שיפוצים.

32. באשר לבעיית ההתמכרות הבהירה כי הנאשם מכיר בבעיית האלכוהול שלו אשר השפיעה על התנהגותו כלפי המתלוננת והביע חרטה ואף מוטיבציה להשתלב בטיפול. עם זאת, הנאשם ביקש כי הטיפול לא יהיה ארוך טווח, כדרישת שירות המבחן. ב"כ הנאשם ביקשה להבהיר כי שעה שמדובר בנאשם בן 30 שמפרנס את בתו, ששומר על רצף תעסוקתי ומנהל אורח חיים נורמטיבי, טיפול ארוך טווח עשוי למוטט את כלל עולמו.

33. ב"כ הנאשם ביקשה כי בית המשפט יזקוף לזכותו של הנאשם את העובדה שבחר לא רק לשמור על האינטרסים שלו אלא דאג מאוד למתלוננת ולא רצה לגרום לה לסבל ולצער נוסף שעה שביקש להימנע מלחשוף את פרטיה האישיים לפגוע בפרטיותה. בכך נכנס הנאשם לנעלי המאשימה, שהיה זה תפקידה לשמור על אינטרס המתלוננת אולם בחרה שלא לעשות כן. נציגות המדינה הייתה צריכה לשקול את האינטרס הציבורי ולאזן בין זכויות הנאשם לבין זכויות המתלוננת. ככל שהמאשימה רצתה לשמור על הערך המוגן של שלווה הנפש, הרי שהיה עליה לדאוג כי חומרים הנוגעים למתלוננת לא יגיעו לכדי ההגנה ולא בדרך של התנגדות לבקשה אלא דרך פשרה והסכמות. מדובר במתלוננת שהתחננה שהחומרים שלה לא ייחשפו, המאשימה לא נהגה במידתיות בבקשתה, הנאשם היה זה שהעדיף את שמירת פרטיותה של המתלוננת ומשכך על בית המשפט לעשות את האזון הנדרש.

34. באשר למתחם הענישה הפנתה ב"כ הנאשם לשורה ארוכה של פסקי דין וכן צירפה טבלה המלמדת על מתחמי הענישה והעונשים המוטלים על נאשמים בעבירות אשר לשיטתה הינן דומות. להלן התייחסות לפסיקה אשר הופיעה בטבלה:

א. רע"פ 2602/14 **גובנה נגד מדינת ישראל**. הנאשם הורשע בתקיפה הגורמת חבלה של ממש לאחר שחבט במתלוננת עם בקבוק בירה וגרם לה לחתך בקרקפת. הערעור התקבל ונקבע מתחם אשר נע בין 6 חודשי מאסר ל-18 ועל הנאשם הוטלו 7 חודשי מאסר. ערעור לעליון נדחה.

ב. רע"פ 1884/19 (14.03.19) **שמריז נגד מדינת ישראל**. הנאשם הורשע בשלוש עבירות של תקיפה סתם ובעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. בית המשפט קבע מתחם של מספר חודשי מאסר ועד 12 חודשים והטיל על הנאשם 4 חודשי מאסר בפועל.

ג. רע"פ 5227/20 (06.08.20) **סעיד עומר נגד מדינת ישראל**. הנאשם הורשע בשתי עבירות של תקיפה סתם, עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, ובשתי עבירות של אימים לאחר שהנאשם נשך את המתלוננת, משך בשיערה, היכה אותה במכת אגרוף וחנק אותה. בית המשפט קבע מתחם

אשר נע בין 6 חודשי מאסר ל- 12 חודשים והטיל על הנאשם 5 חודשי מאסר.

ד. עפ"ג 27574-02-17 **מדינת ישראל נ' אבו עוביד** (11.05.17) הנאשם הורשע בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ותקיפה סתם לאחר שהיכה את המתלוננת בסטירות ובמכת אגרוף. בית המשפט קבע מתחם אשר נע בין מספר חודשי מאסר ל-12 חודשים והטיל על הנאשם, נעדר רישום פלילי, עונש של מאסר על תנאי, קנס ופיצוי. **למותר לציין כי ענישה מעין זו אינה רלוונטית כלל לתיק שבפניי.**

ה. ת"פ 3168-06-18 הנאשם הורשע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש והיזק לרכוש בכך שמשך את ידה של המתלוננת וגרם לה לשפשופים ושריטות. בית המשפט קבע מתחם אשר נע בין מאסר מותנה ועד 12 חודשי מאסר והטיל על הנאשם, אשר לחובתו עבר ישן ומכביד באלימות ואשר החל בטיפול, 30 ימי עבודות שירות, מאסר על תנאי וצו מבחן. **למותר לציין כי ענישה מעין זו אינה רלוונטית כלל לתיק שבפניי.**

ו. ת"פ 13077-04-21 **מדינת ישראל נגד SYUM** (19.07.21) הנאשם הורשע בעבירות של איומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש. בית המשפט קבע מתחם אשר נע בין חודשי מאסר שניתן לרצות בעבודות שירות ל-14 חודשי מאסר והטיל על הנאשם 5 חודשי מאסר.

ז. ת"פ 17470-10-17 **מדינת ישראל נ' הררי** (26.01.21) הנאשם הורשע בתקיפה הגורמת חבלה של ממש בכך שדחף את בת זוגו על ספריה וגרם לה לחבלה בגב. בית המשפט קבע מתחם אשר נע בין 4 חודשי מאסר בפועל ל-9 חודשים וגזר על הנאשם 4 חודשי מאסר בפועל.

35. נוכח מכלול הנסיבות אשר פורטו, היעדר עבר והענישה הנוהגת, ביקשה ב"כ הנאשם להסתפק בימי המעצר - קרוב לששה חודשים.

הנאשם בדברו האחרון

36. הנאשם פנה לבית המשפט ואמר כי הוא מודע לכך שאסור לו לנהוג בצורה כוחנית וכי הפיק לקחים ממעשיו, בדיוק כפי שעשה כשהיה צעיר ונכנס לכלא אופק ל-3 ימים. באותם ימים עשה הנאשם "חישוב מחדש" שלאחריו עבר 20 וועדות על מנת להתגייס לצה"ל ולשרת בגבעתי ברצועת עזה - כפי שאכן עשה.

37. באשר לאמור בתסקיר ביקש הנאשם להסביר כי להבנתו הטיפול בהתמכרותו לא צריך להיעשות דווקא דרך שירות המבחן וכי ביכולתו להצטרף לקבוצות טיפול מחוץ לכלא. הנאשם תיאר חוויה דמוית טיפול עם אחיו של המעסיק שלו, שבמקצועו הינו מטפל ומסר כי טיפול זה מסייע לו מאוד ואף מסר כי משיחות אלה הבין כי אכן קיימת בעיה.

38. הנאשם סיפר כי ניהל מערכת יחסים ארוכה של שלוש שנים ונולדה לו ילדה וכי הוא משלם עבורה מזונות. עוד אמר כי באחד הוויכוחים עם בת זוגו לשעבר זו סטרה לו וכי הוא מצדו לא העלה בדעתו לפעול באלימות כלפיה. בהמשך נפרד ממנה בעקבות קריסת העסק שלו ואז גם החל לשתות אלכוהול, ואולם לאחר כחצי שנה בבית יצא ממצבו זה וחזר לפעילות שוטפת. הוא מרגיש שיש לו מחויבות כלפי בתו ומאחר והוא גדל ללא אב הוא אינו רוצה שמצב דומה יקרה גם לבתו.

39. באשר לעבירות נשוא כתב האישום המתוקן ציין הנאשם כי אינו מנסה לתרץ את מעשיו ואולם "גם להחזיק אדם בצורה מסוימת זה לא נכון". בנוסף סיפר הנאשם כי בתחילה נחשד באונס ולא ידע בכלל במה מדובר ובעודו מנסה לשאוב אינפורמציה בעניין ולקבל תשובה מהמתלוננת, השיבה לו זו שפשוט "עבדו עליה". לטענתו מצא עצמו בסיטואציה בה הרגיש חסר אונים נוכח החשד שהמתלוננת בוגדת בו. מנגד, לא רצה לפגוע בה אלא להוציאה מדירתו, שכן הרגיש שזו "חוצפה מצד אדם שיושב בביתו, במיטתו, ועושה שיחות סקס עם אנשים בטלפון". עם זאת החלטתו הייתה שגויה כאשר פעל בכוח.

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

40. הנאשם הודה והורשע בעבירות של אינמים, תקיפה הגורמת חבלה של ממש ותקיפה סתם כנגד בת זוג. במעשיו אלה פגע הנאשם בערכים המוגנים של שמירה על ביטחונה האישי של המתלוננת, על שלווה נפשה, על פרטיותה ועל כבודה.

41. הנאשם והמתלוננת ניהלו מערכת זוגית לא ארוכה והתגוררו יחדיו כחודש עובר לאירוע, וזאת לאחר שהמתלוננת נאלצה לעזוב את דירת השותפים בה התגוררה. מכאן שאין המדובר במקרה שכיח יותר של בני זוג המנהלים קשר זוגי ממושך או כזה בו השניים חולקים ילדים משותפים או דירה. למעשה הרקע לעבירות החמורות אותן ביצע הנאשם היה רצונו שהמתלוננת תעזוב את הדירה נוכח החשד שהתעורר אצלו כי המתלוננת בוגדת בו. בניסיונו להוציא את המתלוננת מהדירה, ובהתקף זעם אלים ותוקפני כלפיה, שב וחנק הנאשם את המתלוננת, איים עליה שוב ושוב וגרר אותה כשהוא מושך בשיערה. מעשיו של הנאשם גרמו למתלוננת לחבלות בדמות שריטות בצווארה, בכתפה ובידה.

42. אין צורך להכביר מילים בדבר החובה המוטלת על בתי המשפט לעשות כל שביכולתם על מנת למגר את התופעה הנלווה של פגיעה אלימה, מילולית ופיזית, של בן זוג בבת זוגו. בעניין זה אפנה לעפ"ג 21955-04-20 **מדינת ישראל נגד גולדנשטיין** שם נקבע:

"אין צורך לומר כי חובה על בתי המשפט לעשות כל שביכולתם על מנת להביע את סלידתם ממעשי אלימות נפשעים המתבצעים בתוך המשפחה ולהגן על הקורבנות לרבות קורבנות פוטנציאליים זאת בייחוד לאור חולשתם המובנית במערכת היחסים

של אלה והתלות הקיימת לא אחת בתוקפיהם. ידע כל מי שמעז להרים יד על בת זוגו או על בן משפחה אחר כי לא ינהגו בו במידת הרחמים והוא יהיה צפוי להיענש בחומרה יתרה. אף הפסיקה הנוהגת אינה מקלה ראש עם מעשי אלימות מעין אלה וגם במעשים קלים ממעשיו של המשיב הטילה עונשים חמורים במתחמים חמורים יותר."

43. לענישה בגין עבירות איומים ותקיפה חבלנית או תקיפה סתם, הנוגעת לתחום המשפחה והזוגיות, משמעות מיוחדת, באשר הן משקפות את רצון החברה להכיר בחומרתן היתרה ובחשיבותו של המאבק למיגור עבירות אלה. הפרת האמון הבסיסי הנלווה להשמעת איומים ולנקיטת אלימות ותוקפנות במערכת המבוססת על אמון, קשיי החשיפה והמצב הקשה במיוחד בו נמצא הנפגע, אשר לרוב יהא קרוע בין האלימות המופעלת כנגדו לבין רצונו לגונן על המערכת הזוגית או המשפחתית שהוא חולק או חלק עם התוקף או רצונו לעשות שימוש בחירות הטבועה הנתונה לכל אדם לעזוב את המערכת הזוגית - כל אלה עומדים בבסיס ההחמרה הנדרשת בענישה. בע"פ 305/12 מ.י. נ' צוובנר-זליג (פורסם בנובמבר 2013), קבע בית המשפט העליון בעניין זה:

"כי קצצה הנפש ממעשי אלימות, ההולכים ומתרבים, במיוחד נגד נשים מצד הקרובים להן ביותר וכי הדבר נראה כ"מכת מדינה" המחייבת השתת עונשים חמורים ומרתיעים. הצורך בסיפוק ביטחון לכל אישה ואישה בביתה, מקום מבצרה, בחיק משפחתה, הוכר כ"ערך חברתי ראשון במעלה". נקבע שעל הענישה לשדר מסר חד וברור אלימות במשפחה תוביל על דרך הכלל לתגובה עונשית קשה, תוך הסגת מידת הרחמים מפני מידת הדין".

44. כאמור, הנאשם שבפני הכניס את המתלוננת לביתו זמן קצר עובר לאירועים המפורטים בכתב האישום. זהו אינה ביתה ומערכת היחסים אינה ממושכת. גם האירוע המרכזי הינו אירוע נקודתי שהתרחש במועד מסוים (הנאשם חנק את המתלוננת גם במועד נוסף). כלל האמור ילקח בחשבון בקביעת המתחם ואולם, מרגע שקשר קשר עם המתלוננת ואפשר לה לגור בדירתו, הרי שדירה זו הפכה להיות גם דירתה קרי, מבצרה ושם היה עליה לחוש מוגנת. אלא שהנאשם חשד במתלוננת כי בגדה בו ובהתקף זעם אלים ותוקפני החל חונק את המתלוננת וגורר אותה על הרצפה - פוגע בביטחונה, בכבודה, מאיים עליה ופוגע בשלוותה. רצה הנאשם לסיים את מערכת היחסים ולהוציא את המתלוננת מהדירה, היה עליו לעשות כן באופן מכבד ומכובד וכזה שאינו מסכן את בטחונה ואינו פוגע בכבודה. הנאשם לא עשה כן ורק בדרך נס לא הסתיים האירוע באופן חמור יותר.

45. לצד הפגיעה הפיזית לה גרם הנאשם, יש להניח כי המתלוננת חוותה גם פגיעה רגשית ונפשית, שכן קורבן אלימות אשר חווה אירוע שכזה, גם אם יחיד הוא ורגעי, בביתה, במקום בו אמורה היא להרגיש מוגנת במיוחד, על ידי בן זוגה, עמו היא חולקת בית - חווה לבטח פגיעה רגשית נפשית בעלת השלכות ארוכות טווח, ואין ספק שהמתלוננת חשה מפני הנאשם ומשכך התלוננה במשטרה.

46. לנאשם היו הזדמנויות לחדול ממעשיו. גם אם זעמו התפרץ שעה שחשד כי המתלוננת משוחחת עם אחר ובתגובה ניסה לחנוק אותה ואיים עליה, הרי שמיד לאחר מכן עזב את המקום והלך לבית חברו השכן. בנקודה זו יכול היה וצריך היה הנאשם לגלות תובנה לחומרת מעשיו. להתרחק מהמקום. לבקש מחברו שיפנה אל המתלוננת ויסייע לה לעזוב את הדירה. גם אז היו מעשיו חמורים אולם בחומרה פחותה וללא ההסלמה שהתרחשה לאחר מכן, כאשר הנאשם שב אל הדירה, דפק בדלת והבטיח למתלוננת כי לא יפגע בה, תפס בשיערה ומשך אותו תוך שגרר אותה על הרצפה, היכה אותה באמצעות חפץ באזור האגן, ניסה שוב לחנוק אותה ואמר כי הוא מתכנן את הרצח שלה. כל האירועים הללו לא היו באים לאוויר העולם לו היה הנאשם נשאר בבית חברו עד שהמתלוננת הייתה עוזבת או עד שהיה עובר זעמו והשפעת האלכוהול הייתה מתפוגגת.

47. יש להצטער על כך שהנאשם לא חדל ממעשיו ולא ניצל את הרגעים הקצרים בהם עזב את הדירה בכדי לשנות את דרכו. משלא חדל ומצא לנכון לחזור אל הדירה ולהבטיח למתלוננת כי לא יפגע בה ולא לעמוד בהבטחתו - בכל אלה יש משום חומרה נוספת והדברים יילקחו בחשבון.

48. עוד קודם שאפרט את עונשו של הנאשם, להלן סקירה קצרה של הענישה הנוהגת וקביעת המתחם.

מדיניות הענישה הנוהגת:

49. הצדדים אשר טענו בפניי הצטיידו גם הפעם בפסיקה אותה הגישו לבית המשפט ואשר מצאתי לפרטה בגזר דין זה. מטבע הדברים ביקשו הצדדים להטות את כף המאזניים לטובת הטיעון שהעלו והעונש לו עתרו ולתמיכה בעמדתם הגישו, כאמור, פסיקה ענפה. מבחינה זו עניינו של תיק זה אינו שונה מכל תיק אחר המובא בפניי ואשר בו עליי לגזור את הדין שעה שהצדדים חלוקים ביניהם. המחלוקת הטבעית נובעת מהאינטרסים השונים של כל אחד מהצדדים, אלא שבמקרה דנן בכל זאת קיים שוני אשר נעוץ בפער הענישה הגדול בין הצדדים וכזה אשר מעורר תהייה באשר למשמעותו. אזכיר כי בעוד המדינה ביקשה כי בית המשפט יקבע מתחם אשר תחילתו 16 חודשים וסופו 32 חודשים וביקשה כי אטיל על הנאשם 20 חודשי מאסר, הייתה זו הסניגורית אשר ביקשה כי בית המשפט יסתפק במניין ימי מעצרו של הנאשם אשר עומד על כ- 6 חודשים. אין ספק כי מדובר בפער ענישה משמעותי אשר מעורר לא מעט שאלות: האם הפער הינו תולדה של התייחסות מחמירה מדי של המאשימה אל המקרה דנן והשוואתו לפסיקה המחמירה שהציגה, או שמא עסקינן בפער שמקורו בתפיסה מקלה מדי של חומרת המעשים על ידי ב"כ הנאשם? וככל שמתחמי הענישה בתיקים אליהם הופנה בית המשפט על ידי שני הצדדים עוסקים בעבירות דומות למקרה שבפני, כיצד זה שישנם פסקי דין בהם נקבעו מתחמים הקרובים למתחם לו עתרה המאשימה ולעונש שביקשה להטיל על הנאשם ומנגד, מתחמים אשר קרובים לעתירה העונשית של ההגנה בגין אותן עבירות ממש?

50. סקירת הפסיקה אותה הגישה המאשימה ובעיקר עפ"ג 38909-08-21 ועפ"ג 21955-04-20 ות"פ 9886-12-19 מתעדת אירועים חמורים בהרבה מהמקרה שבפניי - הן בשל אופי האירועים עצמם והן בשל התמשכות הפגיעה. ויובהר, בדבריי אלה אין כדי להקל ראש ולו לרגע מחומרת מעשיו של הנאשם. הנאשם ניסה לחנוק את המתלוננת, איים עליה כי יהרוג אותה, אחז בשיערה וגרר אותה על הרצפה, היכה אותה באזור האגן עם חפץ כלשהו ושוב חנק אותה באמצעות ידו ואמר כי הוא מתכנן את הרצח שלה. אלו הם מעשים חמורים אשר הדעת אינה תופסת כיצד אדם יכול לבצעם כלפי מי שהינה בת זוגו או כלפי כל אדם

אחר. אלא שחרף חומרתם יש לזכור כי המטלה המונחת על כתפי בית המשפט היא לגזור את דינו של הנאשם על בסיס מתחם העונש ההולם, הענישה הנוהגת ומיקומו של הנאשם במתחם. אם בתיק כדוגמת התיק שבפניי תבקש המאשימה כי בית המשפט ימצא את מעשיו של הנאשם ככאלה המצויים ברף חומרה הגבוה ביותר, כפי שנטען בפניי בטיעונים לעונש "...בכתב אישום חמור ביותר המייחס לנאשם עבירות ברוטאליות כלפי בת זוגתו" ותבקש לאמץ ענישה מחמירה כמו זו אשר ניתנה בפס"ד העוסק בנאשם שכרך חבל סביב צוואר המתלוננת או איים עליה עם סכין, כי אז כיצד ייוצר אותו מדרג הכרחי בין המקרים השונים אשר מובאים בפניי ואשר שונים זה מזה על פי מידת החומרה המשתקפת מהמעשים המפורטים בכתב האישום. ושוב, אין בדברים אלה כדי להפחית ולו במעט ממידת החומרה שאני מוצאת במעשיו של הנאשם ועם זאת, לצערנו הרב, ישנם תיקים חמורים הרבה יותר, כדוגמת עפ"ג 38909-08-21 ועפ"ג 21955-04-20 ות"פ 9886-12-19 אליהם הפנתה המאשימה. פסקי דין אלה והמתחמים שנקבעו שם צריכים לעמוד בבסיס קביעת מתחמים במקרים המתאימים ושהינם חמורים מהמקרה שבפניי. מן המקובץ עולה כי על המאשימה לבסס עתירתה למתחם ולעונש על בסיס ראיה השוויונית מדורגת ומאבחנת וכזו אשר משקללת את כלל הנסיבות הצריכות לעניין ולבסס עתירתה על פסיקה מתאימה.

51. מנגד ב"כ הנאשם נקטה בטקטיקה דומה שעה שהפנתה לשורה של פסקי דין אשר בחלקם חומרתם הייתה נמוכה בהרבה מזו שבפניי, ומטבע הדברים הענישה הייתה נמוכה אף היא - למשל עבירות אלימות שזיכו את הנאשם ב- 30 ימי עבודות שירות או מאסר על תנאי. המקרה שבפניי רחוק בהרבה מענישה נמוכה שכזו ואין כל טעם להפנות את בית המשפט לגזרי דין כאלה, שעה שהמקרה שונה והנסיבות אף הן שונות.

52. עיננו הרואות כי הענישה הנוהגת בעבירות אלימות ואיומים כלפי בת זוג מלמדת על מנעד רחב של עונשים, וזאת בהתאמה למידת החומרה הנלמדת מן המעשים השונים שעניינם אלימות על כל גווניה. לצד הפסיקה אליה הפנו הצדדים, ואשר רק את חלקה מצאתי כרלוונטית, מצאתי לנכון לסקור מספר פסקי דין אשר עניינם קרוב ככל שניתן למקרה שבפניי וככאלה ניתן ללמוד מהם על הענישה הנוהגת:

א. עפ"ג (מחוזי מרכז-לוד) 40581-08-20 **אלולו נ' מדינת ישראל** (17.11.20, טרם פורסם). נדחה ערעורו של מערער שנדון בעקבות הודאתו ל- 14 חודשי מאסר בפועל בגין עבירה של תקיפת בת זוגו. על פי המפורט בכתב האישום הנאשם סטר למתלוננת על פניה, וכשהתרחקה ממנו - תפס בידה ומשכה לכיוונו, הפילה ארצה והיכה אותה בכל חלקי גופה. בהמשך, אחז בראשה ומשכה לכיוונו. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה אשר נע בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד 18 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט מצא להתחשב בכך שמחד זהו מאסרו הראשון של הנאשם ומאידך, תסקיר שירות המבחן לא בא בהמלצה ושיקף תמונה שלילית, והטיל על הנאשם, כאמור, 14 חודשי מאסר בפועל.

ב. בת"פ (רמ') 62882-02-20 **מדינת ישראל נ' אבו צעלוק** (5.7.2020), הורשע הנאשם בעבירה של תקיפת אשתו וגרימת חבלה. על פי עובדות האישום בהן הודה הנאשם, על רקע חששו של הנאשם שאשתו משוחחת עם אדם אחר בטלפון, בעט הנאשם בדלת וגרם לנפילת המתלוננת. בהמשך היכה

הנאשם את המתלוננת במכת אגרוף בבית החזה, בעט ברגליה והיכה אותה במכת אגרוף נוסף בפניה. מעשי הנאשם גרמו למתלוננת לחבלות בדמות המטומות ברגלה ובלחיה. בנסיבות המקרה נקבע מתחם ענישה אשר נע בין מספר חודשי מאסר בפועל לבין 20 חודשי מאסר, ועל הנאשם נגזר עונש של 13 חודשי מאסר בפועל, חרף עברו הנקי.

ג. בת"פ (ראשל"צ) 56373-11-20 **מדינת ישראל נ' אבולדזה** (13.4.2021) הורשע הנאשם בכך שבעת שהיה תחת השפעת אלכוהול איים על בת זוגו שיפגע בה, סטר לה וחרף בקשתה שיחדל ממעשיו היכה אותה באגרוף לפניה. למתלוננת נגרמו חבלה בעין ושריטה מדממת בסנטר. בנסיבות המקרה נקבע מתחם ענישה הולם הנע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם הוטלו 14 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית, בין היתר בשים לב לקיומו של עבר פלילי.

ד. עפ"ג (מחוזי מרכז) 1616-12-20 **פיקדו נ' מדינת ישראל** (15.2.2021) - המערער הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות של אימים ותקיפה סתם בן זוג בכך שתפס בשערה של המתלוננת, משך ובעט בה. שכנה שהבחינה במתרחש צעקה למערער לחדול ממעשיו וזה איים עליה בתגובה. בהמשך זרק המערער טלפון על המתלוננת, תפס בידה ומשך אותה. בית משפט השלום קבע מתחם עונש הולם אשר נע בין מספר חודשי מאסר אשר אפשר לרצות על דרך של עבודות שירות ועד ל- 10 חודשי מאסר לצד רכיבי ענישה נוספים. לבסוף נידון המערער ל- 14 חודשי מאסר הכוללים הפעלת מאסרים מותנים בני 5 חודשים ו-3 חודשים. ערעור הנאשם לבית המשפט המחוזי התקבל בחלקו כך שהמאסרים המותנים יופעלו בחופף והמערער נידון לעונש מאסר בן 11 חודשים. (התיק שבפניי מייחס לנאשם גם תקיפה הגורמת חבלה של ממש ומכאן שחמור מתיק זה).

ה. ע"פ 5853/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (14.01.2013). המערער הורשע בביצוע עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות וזוכה מביצוע עבירת שוד בנסיבות מחמירות - והכל כלפי גרושתו בחנות המשותפת. המערער הגיע לחנות בה עבדה גרושתו והורה לה לתת לו כסף, היא סירבה ובתגובה לכך הוא תפס את ידה ועיקם אותה בחוזקה, דחף אותה, גנב ממגירת הקופה 50 ₪, גידף אותה ונמלט מהמקום. כתוצאה ממעשיו של המערער נגרמו למתלוננת שבר תוך מפרקי באצבע ידה הימנית. עונשו של המערער נגזר למאסר בן 12 חודשים לריצוי בפועל, לצד הפעלת מאסר מותנה בן 10 חודשים שירוצה במצטבר, סה"כ 22 חודשי מאסר, בצד עונשים נלווים. הערעור נדחה.

ו. בת"פ (רמ') 56886-10-20 **מדינת ישראל נ' אגבאריה** (17.2.2021), הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לאחר שעל רקע קנאה שאחזה בו, סטר לבת זוגו לשעבר והכה אותה בפניה במכות אגרוף רבות תוך שהוא מגדף אותה. האלימות הופסקה רק כאשר המתלוננת הצליחה לפתוח את נעילת דלתות הרכב בו התרחש האירוע, וחולצה ממנו על ידי חברו של הנאשם. בנסיבות המקרה נקבע מתחם ענישה הנע בין 8 ל- 20 חודשי מאסר. על הנאשם הושת עונש של 18 חודשי מאסר בפועל וזאת בשים לב לעברו הפלילי, ולאחר שנמצא שהוא בעל דפוסי שימוש בסמים

ובאלכוהול.

53. לאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, הערכים החברתיים שנפגעו, מידת הפגיעה בערכים אלה ומדיניות הענישה הרווחת, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם במקרה דנן נע בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד 22 חודשים, לצד ענישה נלווית.

54. לא מצאתי נסיבות מיוחדות המצדיקות סטייה ממתחם העונש ההולם, לחומרה או לקולא.

קביעת העונש הקונקרטי

55. בגזירת העונש המתאים לנאשם בגדר מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאין קשורות בביצוע העבירה. במסגרת זו מן הראוי לתת את הדעת לנסיבות לקולא ולחומרה.

56. ראשית נתתי דעתי ומשקל לכך שהנאשם הודה בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן, ובכך נטל אחריות על כלל מעשיו וחסך זמן שיפוטי יקר ובעיקר את הצורך להעיד את המתלוננת, על כל המשתמע מכך. הדברים מקבלים משנה תוקף שעה שבית המשפט נחשף לכך שהמתלוננת מטופלת בטיפול נפשי. אמנם החומרים לא הובאו לבית המשפט ומכאן שאין בדבריי בכדי לקבוע דבר בנוגע למצבה הנפשי של המתלוננת או באשר לאיכות החומרים ככל שיש כאלה לחובתו או לטובתו של הנאשם, אלא שדי בכך שהמתלוננת בעלת רקע מורכב ולא נאלצה להעיד, בכדי שהדבר יזקק לטובת הנאשם.

57. עוד נתתי דעתי לכך שהנאשם אב לילדה כבת ארבע, ואשר לפי דבריו דואג לשלם מזונותיה לפי יכולתו וכי יחסיו עם אמה של הקטינה תקינים. ניכר היה מדבריו של הנאשם בפניי כי המשך נוכחותו בחייה של הקטינה משמעותי עבורו עד מאוד, בעיקר לאור העובדה שהנאשם גדל ללא אב. הנתון לפיו הנאשם מסייע כלכלית בגידול בתו הקטינה ומקיים עמה ועם אמה קשר תקין, הינו שיקול אותו בכוונתי לקחת בחשבון בגזירת העונש.

58. שיקול נוסף אותו שקלתי לטובת הנאשם נוגע לחזרתו מעתירתו לקבלת חומרים הנוגעים למצבה הנפשי של המתלוננת - בקשה לפי סעיף 74 לחסד"פ. במסגרת הדיון בבקשה התייצבה המתלוננת ומסרה באופן חד וברור כי אינה מעוניינת לחשוף את נתונה האישיים והפרטיים לאיש, ובוודאי שלא בהליך זה. חרף דברי המתלוננת עמדת המאשימה נותרה כשהייתה והיה זה דווקא הנאשם, באמצעות באת כוחו, שאימץ את המלצת בית המשפט וחרר למשוך את בקשתו. בדרך זו נמנעה פגיעה אפשרית נוספת במתלוננת ויש לקחת נתון זה בחשבון לטובת הקלה מסוימת בעונשו של הנאשם, שכן יש בכך כדי ללמד על מידה של תובנה בדבר הפגיעה שגרם למתלוננת ורצון להימנע מפגיעה נוספת.

59. הנאשם פנה לבית המשפט ודיבר רבות על עברו ועל הדרך שעשה מאז היה נער שהסתבך בפלילים, השינוי שחל בחייו, היציבות התעסוקתית שלו והמחויבות לבתו הקטינה. בכל הנוגע למתלוננת התרשמתי כי הנאשם הביע חרטה כנה וכי הוא מצר על מעשיו. הנאשם ביקש להדגיש כי הסתבכותו בעבר, עת היה קטין, הייתה עבורו נקודת מפנה ורגע של חשבון נפש. את אותם הרגעים של שינוי הוא מוצא גם כעת, בהסתבכותו הנוכחית. הנאשם אף הביע רצון להשתלב בהליך טיפולי של גמילה ואולם בשל מחויבויותיו הכלכליות, ביקש לעשות כן מחוץ לכותלי הכלא.

60. בכל הנוגע לרישום הפלילי של הנאשם, הרי שאמנם רשומים לחובתו היעדרות מהשירות הצבאי עת היה בן 18 ורישום ללא הרשעה מבית המשפט לנוער עת היה קטין. אלא שרישום זה לשיטתי אינו נכנס בגדר המונח "רישום פלילי" ובוודאי שאין המדובר ברישום פלילי רלוונטי או חדש. כך או כך, אין בכוונתי לראות בנאשם כבעל הרשעות קודמות.

61. הגם שעסקינן בתיק אלימות במשפחה, נתתי דעתי לכך שהנאשם והמתלוננת ניהלו קשר זוגי קצר ביותר והתגוררו יחד כחודש, בדירתו של הנאשם, אשר הכניס את המתלוננת אל הדירה לאחר שזו רבה עם שותפיה. לשניים לא הייתה דירה משותפת או רכוש משותף ובוודאי שלא היו ואין להם ילדים. לצד הקשר הקצר גם הפגיעה שפגע הנאשם במתלוננת הייתה בלתי מתוכננת ובלתי מתמשכת. המתלוננת המשיכה בחייה וניכר כי הנאשם מבין היטב כי מערכת היחסים עם המתלוננת הסתיימה.

62. לסיום פרק השיקולים לקולא אבקשה להפנות למסקנות שירות המבחן בתסקיר אשר מצא כגורמי סיכוי את העובדה שהנאשם מצא את ייעודו התעסוקתי בתחום השיפוצים, התמיד והתמקצע בו; את העובדה שהנאשם שומר על קשר עם בתו ומנסה להיות נוכח בחייה ולסייע בכלכלתה; את העובדה שהנאשם למעשה ללא עבר פלילי לחובתו, למעט הרישום מתקופת השירות הצבאי ועת היה קטין ומשכך אינו מאופיין בדפוסים עבריינים. ואת הכרתו של הנאשם בסיום הקשר עם בת זוגתו.

63. עד כאן השיקולים לקולא. כלל הנתונים יילקחו בחשבון במסגרת ענישת הנאשם. עם זאת, את משקל הבכורה בענישת הנאשם יש לתת לפגיעה הקשה שפגע הנאשם במתלוננת - בביטחונה, בכבודה, בגופה, בשלוותה. הנאשם היה זה אשר הכניס את המתלוננת לדירתו ומרגע שעשה כן היה עליו לאפשר לה להרגיש בטוחה ומוגנת. במקום זאת ניסה הנאשם לחנוק את המתלוננת ואיים על חייה, משך בשיערה וגרר אותה על הרצפה וגרם לה לחבלות כפי שאלה מתועדות בצילומים שהוגשו לבית המשפט. אלה הם מעשים נלוזים אשר מלמדים על בעיה קשה ביותר של הנאשם ביכולתו לווסת את תגובותיו שעה שהוא מצוי תחת השפעת אלכוהול.

64. שירות המבחן התייחס לכך בתסקירו. יש צדק מסוים בדברי ב"כ הנאשם כי היה מקום לפגישה פנים אל פנים ממושכת של הנאשם עם קצין המבחן ולא להסתפק בעשרים דקות ב"זום" ובוודאי שהיה מקום להסתמך פחות על שנאמר בתסקיר המעצר ויותר על תפיסת עולמו של הנאשם כעת, לאחר חודשים בהם שוהה במעצר. זאת ועוד, כתב האישום המתוקן היה צריך להיות מונח לנגד עיניו של קצין המבחן שעה

שערך את תסקירו. אכן נפלו מספר פגמים בתסקיר ואולם סוגיה אחת נותרה כשהייתה וזו נוגעת לעמדתו של הנאשם כי אינו זקוק לטיפול ארוך טווח וסגור של גמילה מאלכוהול. בדבריו בפני הביע הנאשם תובנה למצבו ואמר כי הוא מבין שעליו לקבל טיפול אולם ביקש לעשות זאת במסגרת פתוחה וכזו שתאפשר לו להמשיך לעבוד. הנאשם גם סיפר על קשר מתמשך עם אחיו של המעסיק. לא ברור במה עוסק אותו אח ואולם ניכר כי יש לו השפעה על הנאשם וכי הנאשם מרגיש בנוח לשוחח עמו על בעיותיו. מכלל האמור לא נותר אלא לקוות כי הנאשם ישכיל לטפל בבעיית ההתמכרות באופן אשר יאפשר לו ללוות כעסיו ולהימנע מאירועים דומים בעתיד. בכל מקרה, לעת הזו, קיים סיכון לשימוש באלכוהול ונתון זה פועל לחובת הנאשם.

65. זאת ועוד, ראיתי לחומרה את העובדה שצוינה לעיל לפיה הנאשם יכול וצריך היה לחדול ממעשיו שעה שכבר עזב את הדירה אל דירת השכן. במקום לעשות כן, חזר הנאשם אל הדירה, דפק בדלת, הבטיח למתלוננת כי לא יפגע בה ושוב פגע בה. אילו היה הנאשם יודע כיצד לוות את זעמו היה מבין כי עליו להתרחק מהמקום ולמצוא דרך לסייע למתלוננת לעזוב את הדירה בדרכי נועם. במקום זאת נקט הנאשם בדרך תוקפנית ואלימה שרק בדרך נס לא הסתיימה באופן חמור הרבה יותר.

66. מילה לסיום - בשנים האחרונות אנו מתוודעים פעם אחר פעם למקרים מזעזעים של אלימות קשה שננקטת, על פי רוב, מצד בן זוג כלפי בת זוגו. האלימות אליה אנו נחשפים יכולה להיות מילולית, פיזית ואף כלכלית. הקורבן מוצאת עצמה פגועה ומפחדת אל מול איומיו ונחת זרועו של הפוגע. אמנם במקרה זה מדובר באירוע יחיד שהתרחש ביום אחד לאחר חשד אחד שהתעורר אצל הנאשם. הנאשם והמתלוננת לא היו נשואים שנים ואף לא שנה ואפילו לא חצי שנה. אך הם היו זוג והמתלוננת גרה בדירתו של הנאשם ודירה זו הייתה צריכה להיות המקום המוגן שלה. הנאשם שתה לשוכרה ולא ידע לוות את זעמו. מכאן שלצד הנתונים המקלים בעניינו של הנאשם שבפניי, מבית המשפט צריך לצאת קול חד וברור כי גם במקרים כאלה, יטיל בית המשפט ענישה משמעותית אשר תלמד על עמדתו הברורה והחד משמעית כי יש למגר תופעות אלימות אלה באופן מוחלט וכי בית המשפט יגלה אפס סובלנות כלפי כל מי אשר פוגע בבן או בת זוגו.

67. בשים לב לכלל האמור לעיל וברוח המדרג אליו התייחסתי ולאחר שנתתי דעתי לתיקון 113 לחוק העונשין, הענישה הנוהגת ולטיעוני הצדדים, החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **מאסר בפועל למשך 12 חודשים**, בניכוי ימי מעצרו על פי חישוב שב"ס.

ב. 6 חודשי **מאסר על תנאי** למשך 3 שנים, שלא יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע ובכלל זאת עבירות איומים, וזאת החל מיום שחרורו ממאסר.

ג. הנאשם יחתום על **התחייבות כספית** על סך 10,000 ₪ להימנע במשך שנתיים מביצוע העבירות בהן הורשע. רשמתי לפניי הצהרת הנאשם.

ד. הנאשם ישלם **פיצוי** למתלוננת על סך 5000 ₪ ע"ת מס' 3, הפיצוי ישולם בשני תשלומים שהראשון בהם 7 ימים לאחר שחרורו ממאסר והתשלום השני 30 ימים לאחר מכן. המאשימה תמציא למזכירות בית המשפט את פרטי חשבון המתלוננת בתוך 30 ימים מהיום.

ניתן צו כללי למוצגים. המוצגים יחולטו/יושמדו/יושבו לבעליהם על פי החלטת קצין משטרה.

הכספים שהופקדו על ידי הנאשם בתיק מ"מ/ת יועברו לתשלום הפיצוי שנפסקו בגזר דין זה, וככל שתיוותר יתרה היא תושב לידי המפקיד, בכפוף לכל עיקול או למגבלה אחרת על פי דין.

זכות ערעור לבית משפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ב אייר תשפ"ב, 23 מאי 2022, בהעדר הצדדים.